

at der bliver anlagt Sager, hvor Majestæten slet ikke har været omtalt med et eneste Ord, og man har dog ved en Fortolkning faaet draget Hans Majestæt ind derunder. Der- som man blot siger: Alle Mennesker ere Syndere, kan man godt vente, at man kan faa Sag anlagt for Majestætsfornærmelse; man kunde da sige saaledes: Naar Du siger, at alle Mennesker ere Syndere, og Kongen jo er et Menneske, saa siger Du altsaa, at Kongen er en Synder, og det er en grov Majestætsfornærmelse. Ja, noget meget Vignende er foregaaet ved Sagsanlæg mod en af dette Things ærede Viceformænd, ikke ganske paa samme Maade, men dog noget Vignende. Og hertil kommer disse ekstraordi- nære Domstole, som jeg ikke kan nægte, at jeg har faaet en Modbydelighed for ved at se, hvad de kunne komme til at dømme. Saa- ledes tilveiebringes den Tilstand, hvori vi nu befinder os. — Der er jo faldet mange Ut- tringer her, som kunde trænge til at indde- gaas. Jeg vil indskrænte mig til en eneste Bemærkning. Anerkjende de ærede Med- lemmer af Høire, at ved den provisoriske Finantslov har Regjeringen taget Penge, hvortil Folkethingets Samtykke var nægtet? Anerkjende de ærede Medlemmer af Høire, at til en Bevilling udfordres efter Grund- loven ikke alene Landstingets og Kongens, men ogsaa Folkethingets Samtykke? Aner- kjende de altsaa, at vi ved denne provisoriske Finantslov have faaet indført en Absolutisme? Thi hermed er det Hele egentlig afgjort. Det er det egentlige Hovedspørgsmaal. Holde de paa, at Regjeringen kan tage, hvad Penge den vil, uden Folkethingets Samtykke? Holde de derpaa, forbyde de det, forbyde de denne provisoriske Finantslov, ja, saa kunne de være fortræffelige Fædrelandsvenner, men de staa ikke længer paa Grundlovens Grund. De have da indført Absolutisme. Det er Hoved- spørgsmaalet. Kast saa i Hovedet paa andre alle mulige Beskyldninger, Fornærmelser osv., derpaa skal jeg ikke indlade mig. De have søgt ved alle Møder hele Aaret igjennem ved at samle sammen en stor Mængde Udvemsord mod Venstre at kaste dem som en Kasse over det Spørgsmaal: Er det tilladt eller ikke tilladt, at Regjeringen mod Folke- thingets udtrykkelig udtalte Villie tager Penge og bruger dem? Det er det Spørgsmaal, der ligger for, men det Spørgsmaal ere de

slet ikke komne ind paa. Jeg kan efter min Opfattelse af disse Udtalelser om Modstand, Bevægelse osv., og efter den Erfaring, jeg har gjort for 40 Aar siden, og som er bleven bekræftet i senere Aar, ikke stemme for den provisoriske Riffellov. Men for Øvrigt er der jo paa Sagens nuværende Standpunkt knyttet en hel Del Tvivl og Usikkerhed til Sagen, navnlig paa Grund af Conseilspræs- identens Udtalelse. Jeg tilstaaer erligt talt, at det har ikke været mig muligt egentlig at se, hvad der er Conseilspræsidentens Mening med hans Uttringer om den provisoriske Finantslov. Han siger først: „Forelæggelsen af en fore- løbig Lov i Medfør af Grundlovens § 25 kan ikke ske ved nogen Anden end ved Re- gjeringen efter Kongens Bemyndigelse“. Men saa synes jeg, at han har slaaet sig selv paa Munden, naar han derefter siger, at „Re- gjeringen bekræfter ikke, at det private In- tiativ kan benyttes“; hvorledes det er muligt, at det private Initiativ kan benyttes, naar det kun er Regjeringen og ikke nogen Anden, der kan forelægge en provisorisk Finants- Lov, forstaaer jeg ikke. Efter at nu det pri- vate Initiativ saaledes er anerkjendt, saa faar det rigtignok derefter en ordentlig paa Hovedet, idet Conseilspræsidenten derpaa siger, at naar det private Initiativ benyttes til at indbringe et Lovforslag om en provi- sorisk Finantslovs Ophævelse, saa har det ingen Betydning, uden at baade Landsting- et og Kongen siger Ja dertil. Derved faar rigtignok det private Initiativ grumme lidt at betyde. Det er, som om der hos Ministeriet dæmmer en Anskuelse, som mere og mere træder frem paa forskjellige Maa- der. Den traadte allerede frem i Fjor i Sagen om den midlertidige Finantslov, den er traadt frem i den foreløbige Finantslov, og det bliver mere og mere ligesom en Grundlov, at naar Regjeringen forelægger en Lov, saa er den Lov, naar ikke begge Thing ere enige om at forkaste den. Jeg beklager meget, at Conseilspræsidenten ikke har udtalt sig om, hvorledes der skal for- holdes, naar Regjeringen selv har forelagt en provisorisk Lov, og saa et af Thingene forkaster den, om den provisoriske Lov saa desuagtet vedbliver at være gjældende, eller om den saa virkelig er forkastet. — Jeg vilde fravige de Grundsatninger, jeg har fulgt i en lang Række af Aar, dersom jeg